

SPIRITUÁLNÍ VÝKLAD POSVÁTNÝCH SPISŮ

*Napsal Svámí Jógananda
časopis EAST WEST duben 1932*

Trojí význam hinduistické a křesťanské Bible

Všechny východní posvátné spisy, například Bhagavadgíta neboli hinduistická Bible, a křesťanská Bible, mají trojí význam. Jinými slovy se posvátné spisy zabývají třemi faktory lidských bytostí, a to hmotným, mentálním a duchovním. Proto byly všechny skutečné posvátné spisy napsány tak, aby byly prospěšné tělu, mysli a duši člověka. Skutečné posvátné spisy jsou jako prameny Božské vody, které mohou utišit trojí lidskou žízeň: hmotnou, mentální a duchovní. Aby byly posvátné spisy užitečné, musejí navíc skutečně pomáhat obchodníkům, duševně činným a duchovním lidem. Přestože je nezbytné vykládat posvátné spisy jak z materiálního, tak z psychologického úhlu pohledu, je třeba mít na paměti, že se jejich autoři velmi usilovně snažili lidem ukazovat, že má pro ně největší význam duchovní výklad.

Materiálně nebo intelektuálně úspěšný člověk nemusí být skutečně vědecky úspěšnou osobou, která vede dokonale úspěšný život; kdežto spirituální člověk je šťastná „všestranná“ osoba, která je zdravá, intelektuální, spokojená a skutečně prosperující, s všestranně uspokojující moudrostí. Protože se duchovní autoři intuitivně snažili v první řadě působit na spirituální stránku člověka, podávám duchovní výklad provázaný s psychologickým a materiálním výkladem. Takový výklad pomůže jak spirituálně uvažujícím lidem, tak intelektuálně založeným osobám a obchodníkům.

Spirituální výklad Bhagavadgíty

Bhagavadgíta říká: „Ale odmítnout tento spravedlivý boj a opustit svoje povinnosti a čest znamená spáchat hřích.“ Druhý zpěv: 33 (překlad Rudolfa Janíčka z roku 1989 – pozn. překl.).

Na základě psychologické interpretace výše uvedené pasáže by měl člověk tvrdě a čestně bojovat, dokud nezvítězí. Nesmí se nechat odradit žádným soupeřem ani neúspěchem. Měl by pokračovat v boji, i když prohrává, protože podvolení se znamená smrt. Zemře-li však v boji, zatímco se snaží dosáhnout úspěchu, přinese mu to uspokojení dokonce i v okamžiku umírání. Jestliže nezemřeme v boji, než dosáhneme konce své cesty, pak se určitě setkáme s úspěchem; jestliže se však nesnažíme, nevyužijeme síly, které nám Bůh dal, a spácháme tím hřích a zažijeme zármutek. Hřešíme také tím, že jsme se neukázali jako bytosti stvořené k obrazu Božímu, jelikož jsme nevyužili celého svého Božského dědictví, svou silnou vůli uspět.

Podle psychologického výkladu výše uvedené pasáže se mentální síly člověka posilují, jestliže daná osoba postupně a trvale bojuje proti zkouškám, proti pokušení vydělat peníze nečestnými metodami a proti pokušením smyslů, která člověka sužují celý život. Zákon života nabízí člověku sílu odporovat, aby mohl ukázat, že je synem Božím tak, že vyjeví své skryté

nesmrtelné síly. Z psychologického hlediska je tedy hříchem proti zákonu vývoje duše, uznáme-li porážku a nebojujeme tvrdě proti zkouškám všech typů. Vzdáme-li se stálého boje proti choutkám smyslů, znamená to, že se stáváme jejich otroky a obětí utrpení, protože pouze ten, kdo je pánem svých smyslů, může být skutečně šťastný, zatímco ten, komu smysly vládnou, je velmi nešťastný.

Podle duchovního výkladu výše uvedené pasáže duše hřeší, pokud se nesnaží neustále překonávat vědomí těla při meditaci a nepociťuje vědomí duše. Jestliže Syn Boží neboli obraz Boha usídlený v těle nebojuje proti omezením těla, ale ztotožňuje se s ním, potom si přivolává zármutek. Bytí ve vědomí duše znamená zaměření mysli na Ducha, zatímco člověk ve vědomí těla zapomíná na schopnost duše cítit Všudypřítomnost. Duše, která se ztotožňuje se zážitky těla a s omezeními vědomí v hranicích fyzického těla, si uvědomuje pevnost, křehkost kostí, strach z úrazů, strach ze života a smrti, je si vědoma závislosti zvyšování znalostí na zkušenostech a má strach z nemoci, chudoby a nevědomosti. Každá duše musí neustále bojovat proti takovýmto omezením vyvolávaným vědomím těla.

Duše si prostřednictvím meditace uvědomuje, že má svůj domov ve Všudypřítomném, Absolutním, Blaženém Duchu, po krátké meditaci si však duše znovu začíná uvědomovat nepříjemná omezení způsobovaná tělem. Duše musí proto prostřednictvím tekutého ohně meditace opakovaně bojovat proti nevědomosti a vědomí těla, aby se zbavila omamného vlivu vesmírného klamu a hříchu.

Tento hříšný vesmírný klam, ze kterého pochází vědomí těla, je základní příčinou trojího fyzického, duševního a duchovního utrpení člověka.

Stejně jako výše uvedená Bhagavadgíta má i křesťanská Bible tři výklady, z nichž duchovní výklad slov Ježíše Krista je uveden v následujícím článku.

Druhý příchod Krista

Intuitivně vnímaný duchovní výklad slov Ježíše Krista

(Skuteční křesťané, skuteční oddaní Bohu a členové společenství Jógoda by měli toto vědomě studovat každý den a měli by o tom každý den meditovat. Tyto pravdy najdou při meditaci a ti, kdo chtějí vnímat Druhý příchod Krista, musí o tom meditovat).

V Jeruzalémě, roku 8 našeho letopočtu.

Ježíš ke svým rodičům: (Lukáš, 2, 49) „Jak to, že jste mne hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ (ekumenický překlad, vyd. 1985 – pozn. překl.)

Výše uvedený text popisuje skutečně Božský přístup Ježíše k jeho rodičům. Ve výše uvedeném prohlášení dává dokonalý život Ježíše vzniknout dokonalému vyjádření, jak by se mělo chovat Božské dítě zasvěcené službě lidstvu. Ježíš naznačuje, že nejvyšší povinností rodičů není starat se o dítě Boží, jako je Ježíš, kterého chrání Král králů. Naznačuje také, že nejvyšší povinností syna je starat se o nebeskou záležitost šíření Království jeho Nebeského

Otce. Naznačoval, že povinnost vůči Nebeskému Otci má naprostou přednost před ostatními záležitostmi a že povinnost vůči rodičům, i když je důležitá, stojí až na druhém místě.

Ježíš věděl, že rodičovská láska a cit, protože jsou slepé, mohou od něho vyžadovat, aby věnoval větší pozornost záležitostem svého pozemského otce než záležitostem svého Nebeského Otce, kvůli kterým přišel na zemi. Dává zde také svým rodičům najevo, že by měli vědět, že se má věnovat záležitostem svého Nebeského Otce, a současně by si měli přát, aby se jim věnoval. Vztahy mezi rodiči a syny vytváří Bůh, a proto by rodiče měli nejprve své děti naučit, že je dobré vyznat se velmi dobře v záležitostech Boha.

Výše uvedená promluva byla prvním náznakem, kterým Ježíš rodičům sděloval, co by od něho měli očekávat a jaký bude jeho život. Protože všichni ušlechtilí rodiče milují Boha a Jeho záležitosti, měli by si přát, aby prvním zájmem jejich dětí bylo pracovat pro Boha. Všichni rodiče by měli připravit děti na správnou životní cestu tím, že je nejprve naučí sblížit se s Bohem a dělat vše s Božím vědomím. Život, který se řídí vnitřním, intuitivním vedením Božím, může být úspěšný, zdravý a úplný pouze tehdy, je-li činnost vyvážena moudrostí a radostí.

Obyčejný člověk si myslí, že tento svět, jeho rodina a jeho práce jsou jeho záležitosti, spirituální člověk však ví, že rodiče, děti, rodinné vazby, obchodní svět a všechno ostatní jsou záležitosti Boží. Ví, že každý by měl pomáhat udržovat svět láskou a službou vynucenou a poháněnou instinktivními pokrevními vazbami. Všechny činnosti by proto měly být spiritualizované; to znamená, že všechno by se mělo dělat s vnitřním vědomím Boha a člověk by se měl snažit potěšit Boha sladěním všech věcí s Jeho ideály.

Hinduistické posvátné spisy uvádějí, že je-li jedna povinnost v rozporu s jinou, není to povinnost, ale něco, čemu je třeba se vyhnout. Náboženské povinnosti nesmějí být v rozporu s obchodními povinnostmi a obchodní povinnosti nesmějí být v rozporu se spirituálními povinnostmi. Jestliže k takovému rozporu dojde, je spirituální povinnost neúplná a musí se upravit. Obchodní povinnosti je také nutno upravit, jestliže působí proti spirituálnímu povinnostem. Spirituální a materiální povinnosti musejí spolupracovat jako dva hřebci, táhnout káru života v harmonii a rovnoměrně ke šťastnému cíli.

Úspěšný život musí proto začínat nejprve spirituální kulturou, protože se všechny materiální a morální činy řídí spirituálními zákony. Veškeré záležitosti, mají-li být k trvalému prospěchu lidstva, musí být především v souladu s Božími věcmi podle Božích zákonů. Všechny záležitosti spojené s vydáváním peněz, jejichž cílem je pouze dosažení lidského luxusu, a falešné nebo špatné sklony jsou odsouzeny ke zničení působením Božského zákona přežití nejhodnotnějších. Záležitost, která škodí skutečnému duchovnímu komfortu lidí ve skutečnosti neslouží a musí být z důvodu skutečné povahy svých účinků zničena.

Univerzální Kristovské vědomí se objevilo v podobě Ježíše. Nyní přichází Kristovské vědomí podruhé prostřednictvím Společenství pro sebeuvědomění Jógoda a těchto intuitivně přijímaných výkladů posvátných spisů a projevuje se ve vědomí každého pravého člena společenství Jógoda. „Všem, kteří Ho přijali, dal moc stát se Božími syny.“

Stejně tak jako se do malého šálku nemůže vejít oceán, ať už by si to přál sebevíc, nemůže pohár materiálního lidského vědomí pojmout kosmické Kristovské vědomí, bez ohledu na to, jak silně si to člověk přeje. Když však student pomocí metody meditace a koncentrace vyučované ve společenství Jógoda rozšíří své vědomí na úroveň Vševědoucnosti, může kosmické vědomí (Kristovské vědomí) pojmout do všech atomů svého vlastního vědomí. Právě to je míněno slovy: „Přijali Ho.“ Podle Ježíše se tedy všechny duše, které umějí intuitivním sebeuvědoměním skutečně nalézt svou duši v jednotě s Kristovským vědomím, mohou nazývat „Syny Božími“.

Křest Ježíše Krista

Matouš 3:13: „Tu přišel Ježíš z Galileje k Jordánu za Janem, aby se dal od něho pokřtít. Ale on mu bránil a říkal: „Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty jdeš ke mně?“ Ježíš mu odpověděl: „Připust' to nyní; neboť tak je třeba, abychom naplnili všecko, co Bůh žádá.“ Tu mu Jan již nebránil. Když byl Ježíš pokřtěn, hned vystoupil z vody, a hle, otevřela se nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází do něho. A z nebe promluvil hlas: „Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil.“

Intuitivní výklad křtu ve společenství Jógoda, hinduismu a křesťanství

Původní obřad křtu vodou přišel z Indie. Křest znamená ponoření do vody za účelem očištění nebo očisty. Očista těla by měla předcházet před duchovní očistou mysli. Proto všechny duše, které si přály začít žít duchovním životem, musely očistit své tělo. „Čistota je sousedem zbožnosti“, ale křest těla, pokud po něm nenásleduje křest mysli, prakticky ztrácí smysl. Pokud se koupeme a čistíme tak své tělo, zjistíme, že se dočasně očistí i naše mysl, ale pokud nezměníme špatnost své duše zklidněním a meditací a neustálou duchovní bdělostí, zůstaneme navzdory dočasnému očištnému účinku vody na naše tělo stále stejnými starými ďábly se špatnými zvyklostmi. Jeden indický světec to svému budoucímu žákovi názorně vysvětloval takto: „Synu, je třeba se vykoupat v Ganze, abychom očistili svou mysl od hříchu. Hříchy tě dočasně opustí, zatímco se budeš koupat ve svaté vodě, ale budou na tebe čekat na stromech podél Gangy, a jakmile vyjdeš z posvátného vlivu svaté vody, znovu se na tebe vrhnou.“

Je však třeba mít na paměti, že křest těla vodou má své dobré stránky. V Indii je zvykem zúčastnit se duchovní výuky u svatého muže pouze bezprostředně po koupeli. Má-li člověk zpocený, nečistý tělo, není duchovní výuka účinná. Ti, kdo vykonávají křest, činí správně, když své novice ponořují do vody, ale obřad ponoření bez následného pokračování v duchovních lekcích v meditaci a kontaktu s Bohem má jen malou hodnotu.

Kropení hlavy vodou

Při aristokratickém, moderním křtu se hlava křtěného pokropí vodou. To je vše, co zbylo z původního zvyku očišťovat tělo vodou. Křest pokropením vodou může být pro většinu civilizovaných lidí dostatečný, protože se většinou denně koupou. Ponoření noviců do vody nemusí být nezbytné také v případě, že jsou duševně rozvinutí; kropení hlavy duševně rozvinutých lidí vodou je zbytečné, pokud se nevykonává pouze z úcty ke starým, křesťanským obřadům.

Ježíšův křest

Je jasné, že Ježíš, ačkoli byl duševně vysoce rozvinutý, do vody vstoupil. Neponořil se úplně, protože řeka Jordán byla v té době prakticky vyschlá. Je tedy v pořádku, že se duchovně založení lidé před křtem vykoupou, ale je také pravda, že v moderní Americe by se mnoho aristokratů odmítlo nechat pokřtít, kdyby měli vyhlídku na druhou koupel v kostele. Raději by se vzdali vstupu do nebe, než aby se nechali veřejně ponořit do vody. Pro takové lidi je duchovní vyučování bez této druhé koupele v kostele v pořádku.

Další důležitou věcí v souvislosti se křtem Ježíše Krista je, že trval na tom, aby ho pokřtil Jan, který byl v sebeuvědomění na mnohem nižší úrovni než on. Jan řekl, že není hoden rozvázat Ježíšovi řemínek u jeho obuvi a že křtí pouze vodou, zatímco Ježíš křtí Duchem. Při moderním křtu se bohužel křtí pouze vodou. Metody společenství Jógoda ukazují reálný způsob, jak pokřtít sám sebe Duchem a nejvyšší moudrostí. Jan cítil, že je duchovně na nižší úrovni, a proto se divil, proč se Ježíš chce nechat pokřtít vodou. Tento Ježíšův čin zřetelně ukázal starobylý, předkřesťanský, hinduistický zvyk a skutečnou duchovní cestu, kterou by měl jít každý Boha hledající člověk.

Metoda hledání Boha se liší od metod, které vyžaduje většina vysokých škol při specifickém vzdělávání jakéhokoli druhu. Ani v lékařské přípravě se však student nikdy nic nenaučí, pokud putuje z jedné vysoké školy na druhou, nastupuje do různých lékařských institucí a vyslechne si několik přednášek, aniž by prošel intenzivním výcvikem v oblastech materia medica (terapeutických vlastností léčiv), fyziologie, pitvy a dalších na jedné vysoké škole. Také je pravda, že student nemůže nastoupit na všechny univerzity najednou.

Student by se měl věnovat jednomu kurzu na jedné vysoké škole, dokud nedostane osvědčení, že ukončil určité studium, ale v duchovních společnostech bohužel nejsou aspiranti věrni určité církvi (denominaci) tak, jak se na intelektuálních vysokých školách obvykle očekává, a tisíce studentů v západním světě nevěnují při duchovní praxi potřebný čas sebeuvědomění. Takoví lidé se vzdělávají u jakéhokoli nového, dobrého, špatného nebo lhostejného učitele, který náhodou přijede do města a dělá si reklamu. Říkám, že lidé by měli rozlišovat mezi takzvaným učitelem, který používá náboženství jen k vydělávání peněz nebo jen k obživě, a skutečným učitelem, který může ve svém náboženství používat obchodní metody, aby sloužil svým bratrům skutečnou spiritualitou.

Je nanejvýš nutné si uvědomit, že na začátku je moudré porovnávat mnoho duchovních cest a mnoho učitelů, ale když už člověk najde skutečného GURUA (preceptora, učitele) a skutečnou výuku, pak musí neklidné hledání přestat. Žíznivý by neměl neustále

hledat studny, ale měl by jít k tomu nejlepšímu prameni a denně pít jeho nektar. Proto v Indii na začátku hledáme mnohé, dokud nenajdeme správnou cestu a správného učitele, a pak mu zůstaneme věrní i ve smrti a na věčnosti, až do konečného vysvobození.

Guru a učitel

Zpočátku můžeme mít mnoho učitelů, později však jen jednoho GURUA a už žádné další učitele. Učitelé nazývají ty, kdo se od nich přicházejí učit, studenty, ale GURU nazývá duchovního aspiranta, který k němu přichází, učedníkem. Sám Ježíš řekl: „Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ To znamená, že lidské duše jsou většinou lajdácké Boží děti, které se toulají v divočině utrpení daleko od Něj. Takové duše jsou poháněny bičem zármutku, aby zahlédly slabý obraz ztraceného domova duchovní blaženosti. Začínají toužit po Bohu a vnitřně se modlí, aby našly východisko z životních zmatků. Když se pak modlitby takových zbloudilých dětí stanou dostatečně hlubokými a silnými, zapůsobí na Boha tak, že sešle pomoc. Pak Jediný Otec všech posílá na zem nadčlověka, aby pomohl ztraceným hledajícím duším. Takový člověk, ustanovený Bohem, aby v reakci na hlubokou modlitbu pomohl jednotlivci, není obyčejným učitelem, ale GURUEM neboli prostředníkem, jehož tělo, řeč, mysl a spiritualitu používá Sám Bůh, aby přivedl ztracené duše zpět do Domova Nesmrtelnosti.

V hinduistických posvátných spisech a v „Šepotech z věčnosti“ se píše: „Jako nezbedné dítě jsem plakal a volal po své Božské Matce a ona ke mně přišla jako můj GURU. Můj guru, našel jsem Tě v odpovědi na volání své duše. Jsou-li všichni bohové nespokojeni, a přesto Ty, ó Guru, jsi spokojen, jsem v bezpečí v pevnosti Tvého zalíbení; jestliže mě však všichni bohové chrání ohrádkami svých požehnání, a přesto se mi nedostává Tvého požehnání, jsem sirotek, ponechaný napospas duchovnímu živoření v troskách Tvé nespokojenosti. Společně, Guru a Učedník, poletíme k Jeho břehům a pak navždy rozbijeme své sféry konečnosti a navždy zmizíme ve svém Nekonečném životě.“

Výše uvedené pojetí Gurua a Učedníka popisuje jediný skutečný způsob, jak se vrátit po stopách zbloudilé duše zpět k Bohu. Tento vztah Gurua a Učedníka není zotročujícím vztahem mezi slepými členy církve nebo chrámu a nevzdělaným takzvaným knězem chrámu nebo církve, kterého nezvolil Bůh, ale zvolila ho chrámová nebo církevní organizace či vyšší církevní hodnostář, uctíváný pravověrnými stoupenci, ale Bohu je neznámý.

Svobodná vůle a poslušnost

Můj guru mi řekl: „Dovol mi, abych tě ukáznil, protože svoboda vůle nespočívá v tom, že děláš věci podle prenatálních nebo postnatálních návyků nebo duševních rozmarů, ale v souladu s podněty moudrosti a svobodné volby.“ Pokračoval: „Když sladíš svou vůli s mou, najdeš svobodu. Dříve se moje vůle řídila návyky, ale když jsem ji sladil s vůlí svého gurua, která se řídila Bohem a Moudrostí, našel jsem svobodu.“

Naladit se na duši, jejíž vůle je vedena moudrostí, znamená najít svobodu vůle. Většina učitelů, kteří ovládají své žáky otrocky podle vzoru dogmatického učení, v nich ničí sílu svobodné vůle, ale poslušnost vůči guruovi nezpůsobuje učedníkovi duchovní slepotu.

Naopak rozvíjí jeho třetí oko moudrosti a intuice. Většina učitelů chce, aby se jejich žáci dívali na svět očima svého učitele, guru však učedníka ukáží jen do té doby, než se dokáže řídit moudrostí. Guru (preceptor) je seslán Bohem.

Pokud učedník následoval gurua po dlouhou dobu a pak ho odmítne, odmítá ve skutečnosti pomoc, kterou mu seslal Bůh. Guru není pomoc pouze pro tento život. Navazuje také duchovní kontakt s duší učedníka a říká: „Nechť je naše přátelství věčné a pomáhejme si navzájem v průběhu inkarnací, dokud se oba duchovně zcela neosvobodíme. Někdy může pokročilý učedník podobně pomáhat guruovi a naopak. Takové přátelství není založeno na žádných sobeckých úvahách a nezávisí na žádných podmínkách. Takové Božské přátelství a neustálá dobrá vůle vyjádřená mezi dvěma či více dušemi dává vzniknout stále čisté, nesobecké, všeosvobozující Božské lásce. Můj Mistr mi řekl: „Budu tvým přítelem od nyní až do Věčnosti, bez ohledu na to, zda jsi na nejnižší mentální úrovni nebo na nejvyšší úrovni moudrosti. Budu tvým přítelem, kdybys měl někdy chybovat, protože pak budeš mé přátelství potřebovat více než kdykoli jindy.“

Když jsem přijal bezpodmínečné přátelství svého Mistra, řekl: „Budeš mým přítelem za všech okolností? Budeš mě chránit v mých nejvyšších nebo nejnižších vrstvách mysli?“ Byl jsem ohromen – byl jsem omámen, protože jak by mě mohlo napadnout, že můj Mistr by mohl být v nejnižší vrstvě, ale nedal mi pokoj, dokud jsem neslíbil, že budu jeho přítelem vždy a za všech okolností. Potěšilo ho, když jsem řekl: „Budu vždycky tvůj.“

Tehdy, po tomto úžasném duchovním spojení, jsem pochopil význam Gurua a skutečně jsem nikdy nenašel úplné uspokojení, útěchu a vědomí Boha, dokud jsem se nenaladil na Božské vědomí svého Mistra.

Ježíš znal výše uvedený zákon vysvobození. V Janovi určitě našel svého reinkarnovaného gurua (guru, i když je na nižší duchovní úrovni, je stejně vždy guruem, protože je prostředníkem Boha). Proto Ježíš trval na tom, aby ho Jan Křtitel pokřtil. Ježíš také o Janu Křtiteli mluvil jako o reinkarnovaném prorokovi Eliášovi. Dále je v souvislosti se křtem Ježíše Krista velmi důležité připomenout duchovní křest a Ježíšovy duchovní zkušenosti, které následovaly po jeho fyzickém křtu vodou od Jana.

Toto bude dále vysvětleno v příštím vydání East-West.

(Pokračování příště)

Tyto spirituální výklady jsou splněním dávného slibu studentům společenství Jógoda a představují také metody, jimiž Mistři ukazují světu společný, vědecký základ intuitivního vnímání, kde se shoduje křesťanská Bible, hinduistická Bhagavadgíta (hinduistický Starý a Nový zákon) a pravé posvátné spisy všech pravých náboženství. Mnoho lidí uznává, že spirituální výklad Bhagavadgíty a křesťanské Bible hovoří o události předpovězené jako „druhý příchod Krista“, protože v takovém výkladu se odhaluje a vyjevuje pravda ukrytá v temných jeskyních teoretických a teologických studií.

Ježíš Kristus byl ukřižován před mnoha roky, jeho křesťanské učení však ukřižovávají neznalí lidé ještě dnes. Hnutí Jógoda se snaží ukázat, jak je možné vrátit Kristovské vědomí Ježíše do duší lidí bez teologického ukřižování.

Tyto spirituální výklady vznikly na základě intuice a jestliže o nich budete meditovat a intuitivně je vnímat, zjistíte, že jsou univerzálně pravdivé. Jsou přijímány a vykládány prostřednictvím Kristovského vědomí.